

Kritik overfor det. Ligesom de ærede foregaaende Talere ønsker jeg Lovforslaget hurtigst muligt gennemført; men da det er Lovforslagets første Behandling, vil jeg gerne benytte Lejligheden til at rette et Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister angaaende den Maade, hvorpaa en enkelt Bestemmelse i Lov Nr. 130 af 27. Maj 1908 praktiseres. Det fastslaaes dér, at Faderen til det udenfor Ægteskabet fødte Barn som Regel skal udrede $\frac{3}{5}$ af, hvad Barnets Pleje og Opdragelse koster. Denne Bestemmelse forekommer mig at være i god Overensstemmelse med en sund, fornuftig og social Tankegang. Men det er jo ikke nok, at Loven i dette Forhold har de rette Bogstaver; for at den skal faa sin fulde Værdi, maa den føres ud i Livet paa en Maade, som er i fuld Overensstemmelse med den Tankegang, som Loven staaer som et Udtryk for. Men det, synes jeg, skorter det paa i visse Amter. Det er Amtmændene, der fastsætter Normalbidragets Størrelse, og ved at se i vort udmærkede kommunale Blad, Sogneraadstidende, for Februar, saa jeg en Fortegnelse over Normalbidragets Størrelse i de forskellige Amter, og jeg lagde da Mærke til, at der var Amter, hvor Normalbidragets Størrelse var ansat til 168 Kr. om Aaret i de første 4 Aar af Barnets Levetid. Disse 168 Kr. skulde altsaa staa som Udtryk for de $\frac{3}{5}$ af, hvad det koster om Aaret at faa et Barn opdraget i de 4 første Leveaar. Jeg mener absolut, den Sum er for lille. Lægger man de to Femteparter til, bliver det nemlig kun 280 Kr. for at faa et Barn opdraget. Med den Dyrktid, vi for Tiden har, tror jeg ikke, at der er noget Hjem, der er smaat stillet i økonomisk Henseende, men som ellers har alle Betingelser for at blive et godt Plejehjem, der kan paatage sig at røgte denne Opgave for den Sum. Jeg har i alt Fald i adskillige Tilfælde set Eksempler paa, at en Moder til et udenfor Ægteskab født Barn, naar hun har været besjælet af Ønsket om at faa et godt Hjem til Barnet, er kommet i den Situation, at det er blevet hende, der maa udrede de $\frac{3}{5}$ af, hvad Barnets Ophold koster, og ofte mere. Det kan være, at den nævnte Sum er tilstrækkelig; naar Talen er om at faa Barnet optaget i et Børnehjem, og jeg har stor Respekt for det Arbejde, der gøres paa Børnehjemmene, men jeg har den bestemte Opfattelse, at den bedste og sundeste Maade, hvorpaa et Barn kan opdrages, er, naar det sker i et Hjem. Det er det største, man kan give et Barn. Jeg vil derfor gerne henstille til den højtærede Justits-

minister, om der ikke kan drages Omsorg for, at det Bidrag, som Alimentanterne idømmes, i Sandhed kan komme til at svare til, hvad der har været Lovens Forudsætning, nemlig de $\frac{3}{5}$ af det, som det virkelig koster at faa Barnet opdraget i et godt Plejehjem.

Justitsministeren (Steincke): Jeg takker samtlige ærede Ordførere for den venlige Modtagelse, Lovforslaget har faaet.

Med Hensyn til det Spørgsmaal, der er rejst af det ærede Medlem Hr. Rasmus Rasmussen, skal jeg sige, at det er jo ikke noget nyt. I alle de Aar, jeg overhovedet har haft med Alimentationsvæsenet at gøre i en eller anden Form, ogsaa som Redaktør af Sogneraadstidende, har det Spørgsmaal været fremme hver Maanedag, saa her, saa dér. Det har ogsaa været fremme i omtrent alle de kommunale Forhandlinger, der har været ført i denne Aarrække. Det er endvidere gentagende henstillet fra de forskellige Justitsministre til Amtmændene Landet over at sætte disse Bidrag i et mere rimeligt Forhold til Leveomkostningerne i det hele for Barnet, end det har været Tilfældet. Ikke desto mindre er jeg enig med det ærede Medlem i, at hidtil har det ikke hjulpet. Jeg er ganske af den Opfattelse, det ærede Medlem gjorde sig til Talsmand for, at i al Almindelighed taget saa opfyldes Loven ikke i Praksis. Der hviler i Almindelighed ikke $\frac{3}{5}$ af Udgifterne ved et Barns forsvarlige Ophold paa Barnefaderen. Jeg skal meget gerne yderligere skærpe den Henstilling, som Amtmændene faar hvert Efteraar fra Justitsministeriet, om at fastsætte de nye Normalbidrag, men paa den anden Side vil man forstaa, at der vil være en vis Tilbøjelighed, en naturlig Tilbøjelighed, hos enhver Justitsminister til at følge de lokale Myndigheder Landet over for ikke at faa helt forskellige Normalbidrag i de forskellige Amter. Det eneste, der egentlig er mig uforstaaeligt i denne Sag, er, at alle, der overhovedet beskæftiger sig med det, siger det samme, men det giver sig aldrig Udtryk, naar de lokale Myndigheder indstiller til Justitsministeriet.

Rasmus Rasmussen: Jeg kan sætte mig paa den samme Forundringsstol, som den højtærede Justitsminister har placeret sig paa. Det er forunderligt, at naar der kommer saadanne Henstillinger til Amtmændene fra den øverste Justitsembudsmand i Landet, de saa ikke bliver taget til Følge. Og det er saa meget mere underligt, som der er stor Forskel paa de Tal, der fast-